

leeftijd 65

opleiding **diergeneeskunde Rijksuniversiteit Gent**

carrière **ki-dierenarts bij de provinciale vereniging van Oost-Vlaanderen, teamleider KI/ET**

Vlaanderen en teamleider ET Nederland, verkoopleider en gedelegeerd bestuurder van

CRV Vlaanderen

Vlaamse bruggenbouwer neemt afscheid

In mei verliest CRV Vlaanderen een ervaren speler. Na veertig jaar actief te zijn geweest in de rundvee-verbetering gaat Peter Vercauteren als verkoopleider en gedelegeerd bestuurder op pensioen. Voldaan over de vele kansen die hij kreeg, blikt hij terug.

TEKST JUSTINE POPPE

Het is bijna zover. In mei gaat Peter Vercauteren, verkoopleider en gedelegeerd bestuurder van CRV Vlaanderen, met pensioen. En dat na veertig jaar actief te zijn geweest in de rundvee-verbetering. Stilstaan in zijn carrière deed hij niet. 'Ongeveer om de tien jaar kreeg ik een andere functie', lacht Vercauteren. 'Eerst als inseminator, daarna als teamleider KI Vlaanderen gecombineerd met teamleider ET Nederland en nu eindig ik als verkoopleider en gedelegeerd bestuurder van CRV Vlaanderen.' In zijn laatste functies coachte hij ook de fokkerijspecialisten en was hij verantwoordelijk voor de Vlaamse werknemers.

Stierkeuze bepalen

Vercauteren kijkt terug op hoe het allemaal begon. In zijn hoofd is hij weer even jong. Het bedrijf CRV zoals het nu is, bestond nog niet. Van een samenwerkingsverband tussen Nederland en Vlaanderen was nog geen sprake. Van samenwerking op Vlaams niveau evenmin. De veeverbetering gebeurde per provincie. 'Je hebt machinemannen en koeienmannen', zegt Vercauteren, die opgroeide op een melkvee- en varkensbedrijf te Zele. 'Ik was een koeienman en ging voor veearts studeren.' Tijdens zijn stage bij het stamboek werd hij getriggerd door de fokkerij en richtte hij zijn pijlen op inseminator worden. Een job die toen enkel voor dieren-

artsen was weggelegd. 'Beginnen als ki-dierenarts in 1983 bij het Oost-Vlaamse stamboek was puur politiek', vertelt Vercauteren met een knipoog. 'Nadat ik inging op de vacature, moest ik mij als jonge gast voorstellen aan een zevental boeren die zetelden in de provinciale raad. Zij besloten of ik aan de slag kon. Van de vijftendertig sollicitanten mochten er twee blijven.' Hij herinnert zich die periode nog goed. Met de provinciale verenigingen was het rundveelandschap erg verdeeld. Het rode ras behoorde West-Vlaanderen toe en het Kempische ras Antwerpen. 'Holsteinrunders waren er weinig en die konden ook niet ingeschreven worden in het stamboek', herinnert hij zich. Het maakte dat Vercauteren als inseminator piekfijn alle bloedlijnen en stieren van het witrode Oost-Vlaams ras kende. In die periode bestond ook de functie veestapeladviseur niet. De fokkerijkeuzes op de landbouwbedrijven lagen in de handen van de inseminator. Hij ziet het als een mooie start van zijn carrière. 'We bepaalden het stiergebruik op bedrijven, hielden rekening met inteelt en deden drachtcontroles', vertelt Vercauteren. 'Ik heb me nooit verveeld.'

'Ik was er altijd bij'

Ondertussen is er veel veranderd. 'De landbouwbedrijven en koeien zijn net als de auto's geëvolueerd', weet

‘Ik durf wel wat te zeggen, maar **alles in het belang van de boeren**’

Vercauteren. Ook de stamboeken bewogen mee. In 1994 verenigden de provinciale verenigingen zich tot VRV of de Vlaamse Rundveeteelt Vereniging. Na de opkomst van het holsteinras zocht men in Vlaanderen een partner om het fok- en testprogramma uit te breiden. Daarbij fuseerde het Vlaamse VRV in 2003 met het Nederlandse CR Delta en later werd de naam CRV geboren. Het was met die samenwerking dat er een nieuwe vacature voor teamleider KI Vlaanderen vrijkwam en Vercauteren zijn kans greep. Als dierenarts nam hij later, in 2006, ook de functie van teamleider ET Nederland op zich. ‘Ik heb meer dan tien embryo-transplantateurs opgeleid’, blikt hij terug. ‘Dat was echt een “schoon stukske” uit mijn carrière. Die et-specialisten waren een tof team van ondernemers en technisch op een heel hoog niveau.’ Die nieuwe uitdagingen binnen CRV pasten bij zijn am-

bitiehonger. ‘Veertig jaar hetzelfde doen ligt niet in mijn aard’, geeft Vercauteren mee. Het aansturen van mensen past goed bij hem en de leidinggevende functies greep hij graag aan. ‘Ik ben altijd erg sociaal actief geweest,’ stelt hij, ‘als hoofdleiding van de jeugdbeweging en als bestuurder van verschillende verenigingen.’ Die opstapjes kleurden zijn carrière. Vooral bijdragen aan de strategie van CRV als Vlaamse leidinggevende gaf hem veel energie. ‘Als Vlaming was ik sterk betrokken bij tal van werkgroepen en strategische keuzes’, zegt Vercauteren. Hij wijst op Visie 2010 en de structuur van de businessunits. ‘Ik was er altijd bij. Dat had ik nodig.’

Moeilijk om Vlaanderen te verkopen

Ook de buitenlandse opdrachten vond Vercauteren prachtig. Zo stonden onder meer Oekraïne en Vietnam op zijn programma. Hij is er nog steeds vol van. ‘Vietnam is de grootste importeur van Belgisch-witblauwrietjes. Wat een gebruikskruising met witblauw daar qua vleesaanzet doet met het lokale vleesras, doet een ander ras niet na.’

Van de 900.000 witblauwrietjes van CRV worden er 80.000 gebruikt in zuiver ras. Veruit het grootste aandeel van de productie witblauw van Belgian Blue Group (BBG) is voor de export en voor kruising op lokale rassen. In dat kader was het brede netwerk van Vercauteren

‘Embryotransplanteurs opleiden was echt een “schoon stukske” uit mijn carrière’

handig. ‘Zo was mijn relatie met BBG erg goed. Voor de kennisuitwisseling was dat zeer voordelig.’

Die brug probeerde hij als Vlaming ook te zijn met CRV Nederland. ‘In het grote CRV-geheel is het heel moeilijk om te verkopen dat in Vlaanderen alles anders is.’ Als voorbeeld verwijst hij naar de mestwetgeving, de sociale wetgeving en zelfs de meest verkochte stieren. Het vroeg een strategisch aanpak. ‘Het heeft geen zin om tijdens de vergaderingen in Arnhem telkens op die Vlaamse nagel te kloppen. Op die vergaderingen luisterde ik vooral om bepaalde zaken op te pikken. Nadien gaf ik er een Vlaamse draai aan. Dat is al altijd mijn sterkte geweest. Natuurlijk droegen mijn jaren ervaring binnen CRV daar ook aan bij.’

Of hij ook in iets minder goed was? Vercauteren: ‘Collega’s zeiden soms dat ik bepaalde zaken genuanceerder mocht brengen. Ik ben ongeduldig. Als iets niet goed is of was, moet het snel gaan.’ Hij geeft mee dat hij in het begin van zijn carrière wat braver was dan nu. ‘Ik durf wel wat te zeggen’, stelt hij. ‘Maar alles wat ik gedaan heb, was in het belang van de boer. Die zorgt dat het geld binnenkomt en CRV draait.’

Boeren ferm in aantal verminderd

De voeling met de praktijk verloor Vercauteren tijdens zijn loopbaan niet. Als het kon, sprong hij in de auto om de boeren fokkerijadvies te geven. ‘Ge zijt een encyclopedie, lachen ze soms op kantoor’, zegt hij. ‘Ik ken veel bedrijfsnummers uit mijn hoofd. Ook die van de

bedrijven waar ik twintig jaar geleden als inseminator langsging.’

Vercauteren zag CRV groeien in kennis en kunde. En ook het Vlaamse boerenlandschap veranderde met veel groeiers en stoppers. Toen hij begon bij de rundveeverbetering, molk in zijn streek zo’n tien procent van de boeren met de hand. Vandaag is dat makkelijk het huidige aandeel Belgische robotmelkers.

Door de automatisering zijn de boeren ferm in aantal verminderd. ‘Maar het aantal stuks melkvee is wat gestegen. En van 2012 tot 2022 zelfs met 21 procent’, weet Vercauteren, die denkt dat het aantal nu stagneert of lichtjes daalt. Voor vleesvee is dat met een daling van 30 procent in dezelfde periode een ander verhaal. Hij vermoedt dat melkvee, deels door meer exportmogelijkheden, populairder zal blijven dan vleesvee. ‘Tenzij de prijzen voor de vleesveehouders eens meezitten.’ Met een pak mooie herinneringen sluit hij nu het CRV-hoofdstuk af. ‘Stoppen is stoppen’, zegt Peter Vercauteren. ‘Ik ga me niet meer met zaken moeien en heb vertrouwen in mijn collega’s dat ze het ook zonder mij goed gaan doen.’ Vervelen zal Vercauteren zich niet, met een aantal mandaten binnen verenigingen, de kinderen en kleinkinderen, wat verbouwingen en het werk in de tuin. ‘En als CRV een inseminator tekort heeft voor het Waasland, mogen ze steeds aan mijn mouw trekken.’ Dat hij nu zijn loopbaan in schoonheid afsluit, heeft niet alleen met carrièrekansen te maken. ‘Het respect dat ik kreeg van mijn collega’s, dat was het mooiste wat er is.’